Editorial
Napíšte nám!

ŠNR 2007!!!
Priatelia, kamaráti. Vitajte s nami v novom roku so šťastnou sedmičkou na konci. Je to neuveriteľné, ale ťaháme to spolu na ceste hore, na ceste dolu už tretí rok a v našej-Vašej NeBySe nikto nikdy nie je sám.

Ako je dobrým zvykom, dali sme si aj my novoročné predsavzatia. Aj keď vieme, ako to s novoročnými predsavzatiami chodí, budeme sa snažiť ich aj s Vašou pomocou čo najviac splniť.

Chceme Vám priniesť opäť viac zaujímavých rozhovorov, reportáží a zaujímavostí. Nezabudneme ani na populárne súťaže. Našou ďalšou veľkou snahou je vniesť viac života do nášho virtuálneho múzea Elánu. Ďalej by sme radi zapojili aj Vás a budeme radi, ak nám pošlete svoje príbehy, prípadne to, čo Vás trápi a Mišo z toho všetkého niečo uvarí v jeho novej rubrike Lekáreň u dvoch duší.

Nakoniec veríme, že tento rok nám prinesie mnoho splnených hudobných túžob, ale pamätajte: hlavne veľa zdravia, lebo ostatné sa potom pridruží.

Vaši Mišovia

OBSAH:

spýtali sme sa - **Metalinda: spolupráca s Jožom Rážom bola super**

všimli sme si - **V Bratislave sa stále hrá dobrý hokej, aj keď bez Znelky Slovanu**

lekáreň u dvoch duší - **Chce to čas a chce to lásku**

Mišovky - **Stĺpik pocestný**

na cestách - **Maroko: Le monsieur cow-boy a ja**

novinky - **A z LOJZA sa stal ALOJZ alebo podlahový folk stále žije**

Mišovky - **Hodina deťom**

pripravuje sa - **9. mája sa narodí Slavonix**

boli sme pri tom - **Slavonix sa vydaril**

novinky - **Po poslednom Tam Tame prichádza Tam Tam plus**

súťaž - **Letná súťaž s NeBySou: Elánovský hit storočia**

Mišovky - **Kovboji, život a zrkadlo**

"spýtali sme sa" 14.1.2007

Metalinda: Spolupráca s Jožom Rážom bola super

Spoločná pieseň sa volá Nebo zastav dážď

Skupinu Metalinda netreba zvlášť predstavovať - na našej hudobnej scéne pôsobí dvadsaťjeden rokov, čo sa podarí len málokomu. "Metalinďáci" momentálne chystajú nový album, na ktorom sa objaví aj pieseň, ktorú s touto skupinou naspieval líder Elánu Jožo Ráž. Táto informácia určite zaujala nielen nás, a tak sme sa chceli dozvedieť viac - a podarilo sa. Na naše otázky odpovedal kapelník skupiny Metalinda Peter Sámel.

· Ako vznikol nápad, naspievať spoločnú pesničku s Jožom Rážom a ako sa Vám spolupracovalo?

Nápad naspievať spoločnú pesničku s Jožom Rážom vznikol v spojitosti s pripravovaným v poradí trinástym albumom skupiny Metalinda. Chceme, aby sa tento album odlišoval od tých ostatných. Dvadsaťjeden rokov na slovenskej hudobnej scéne nie je málo, preto je už najvyšší čas poriadne to roztočiť.

Predskokanom nášho albumu je singel, ktorý sa volá NEBO ZASTAV DÁŽĎ a naspieval ho s našou skupinou Jožo Ráž. Spolupráca s Jožom bola super. Všetko na čom, sme sa dohodli, platilo a to je jeden z najdôležitejších bodov dobrej spolupráce. S mnohými našimi mladšími kolegami máme skúsenosti opačné. Keď niečo dohodneš, obratom sa to mení a v tom vidíš rozdiel medzi profesionálom a amatérom.

· Mohli by ste nám túto pieseň v krátkosti predstaviť? Kedy si ju budú môcť fanúšikovia vypočuť?

Samozrejme. V týchto dňoch by mali mať tento singel už skoro všetky rádiá. Je na poslucháčoch, v akej miere budú svojimi mailami a telefonátmi bombardovať rádiá s požiadavkou na jej zahranie. Krátky úryvok z nej bude už čoskoro aj na našej webovej stránke www.metalinda.sk.

· Čo zaujímavé chystá skupina Metalinda pre svojich fanúšikov v roku 2007?

Okrem nového albumu spojeného s jeho krstom, koncerty po slovenských a českých mestách a ostatné naše prekvapenia sa dozvedia všetci v pravý čas hlavne na našej webovej stránke.

Za rozhovor ďakujú **Mišovia**

"všimli sme si" 11.1.2007

V Bratislave sa stále hrá dobrý hokej, aj keď bez Znelky Slovanu

Hokej bol v Bratislave vždy fenoménom. Tí skôr narodení si určite spomenú na éru Golonku, Dzurillu či bratov Šťastných, nás mladších zase viac teší päť titulov Slovana v slovenskej extralige. Jedno však majú všetky hokejové úspechy spoločné - skvelú atmosféru zaplneného bratislavského zimáku, ktorá, ako sme sa nedávno presvedčili, ani dnes nevymizla. Nám, povedzme "elánovsky" založeným fanúšikom však k úplnej spokojnosti predsa len niečo chýba...

Jedno je isté, hokejový klub Slovan Bratislava mal na klubové hymny vždy šťastie. Už v sedemdesiatych rokoch minulého storočia znela na štadióne slovanistická pieseň od legendárneho speváka Karola Duchoňa. Pre osemdesiate a deväťdesiate roky bola zase príznačná Znelka Slovanu od skupiny Elán, ktorá určite nie je pre skalných priaznivcov tejto kapely neznáma. Táto skladba mala všetko, čo má pravá hokejová hymna mať - výborný spev, burcujúcu a chytľavú hudbu a skvelý text, ako ináč - z pera Borisa Filana. Prečo to však píšem v minulom čase? Pred zhruba piatimi rokmi sa zo zimného štadióna vytratila a nahradila ju novšia a podľa niektorých zrejme aj modernejšia "hymna", ktorá sa však zatiaľ príliš neujala.

NeBySa

Akým zážitkom je teda hokej v Bratislave dnes? Po dlhšom čase sme sa zašli pozrieť a neľutujeme. Niektoré veci, na ktoré sme boli zvyknutí, chýbajú, iné v novšej podobe fungujú dodnes, pribudli aj nové. Hlavné je, že tradične dobrá a miestami šťavnatá hokejová atmosféra v Bratislave nezanikla. Dôležité je, aby hokej bavil ľudí a aby aj o sto rokov platilo to staré známe: "Srdcia belasé, ako monokel, dušu dievčatám, ŽIVOT ZA HOKEJ!"

Michal Domček

"Lekáreň u dvoch duší" 3.1.2007

Chce to čas a chce to lásku

Je prvý január roku 2007. Možno by ste čakali, že napíšem niečo v štýle novoročných predsavzatí, postreh z vítania Nového roku alebo podobne. Sklamem vás. Nie, sú tu omnoho vážnejšie veci, ktoré ma trápia. Možno je to o čom píšem aj trochu osobné, ale ak pomôžem aspoň jednému človeku, ktorý si po prečítaní týchto slov niečo uvedomí, budem rád.

Tou témou je v poslednej dobe obľúbený stav depresie - depky. Niekedy by sme povedali zlá nálada. Pocit, keď človek dlho dáva a na miesto toho, aby dostal späť, je iba hlboké sklamanie. Je asi tisíc stavov depky, ktoré by som tu mohol rozpisovať a rozpisovať, ale to nie je cieľom. Poznám človeka, ktorý mi je veľmi blízky a trápi ma to, čo prežíva. Možno aj preto, že som niečo podobné prežil sám a viem, že človek sa s tým musí vyrovnať jedine sám, aj keď je dobré sa o niekoho oprieť, verte ide to omnoho lepšie. Ak poznáte takého človeka, snažte sa ho chápať. Veľa s ním hovorte o všetkom možnom a dajte mu pocit, že ste minimálne dvaja. Základom je pozitívna energia! Aj keď vám občas vynadá, nehnevajte sa a verte, darovať je viacej ako dostať. Môj kamarát síce vraví, že čas neexistuje, ale tu platí jediné: "Chce to čas!" A možno tú chvíľu, kedy si človek uvedomí, že: "Ak sa dlho klope na jedny dvere, občas sa otvoria a ak sa neotvoria, tak sa otvoria susedné, a to býva často krajšie." A pre všetkých, ktorí patria do kategórie - veľmi zle, prikladám jednu pesničku, snáď Vám pomôže. Takže krásny rok 2007 pre všetkých bez depiek a veľa úprimnosti a lásky.

Prosím vytlač si ma na nástenku!!!

Zaklínanie depky (Patejdl / Filan - Elán, album Tretie oko)

Kto má depku
Ja mám depku
Ty máš depku
On má depku
Klepni depku
Zlom jej ruku
Rozbi lebku
Podrež depku
Ako sliepku

Kto má depku
Depku Pepku
Utop depku
Hnusnú tetku
Podpáľ depku
Tak si povedz už je po depke
Stačí keď to do nej hustíš
Vojde len tam kam ju pustíš
Ale vážne to je krásne

Kopni depku
Ona zhasne
Zlom jej nohu
Rozbi lebku
Stačí keď to človek chce
Tak sa zasmej už je po depke

Ešte tu má niekto depku ?

Váš Mišo Milata

"Mišovky" 4.2.2007

Stĺpik pocestný

Pri mojich nedávnych potulkách po svete som stretol dávneho kamaráta. Poznáte ho asi všetci - stĺpik pocestný. Asi tak ho volám ja. Často krikľavo farebný, jemne hrdzavý a všadeprítomný. Jedno, či na chodníku, ceste, parkovisku a všade možne. Tie inteligentnejšie majú v sebe zámok, ktorý sa ale zvykne rád zaseknúť, a tak stojíte v mraze a daždi bezradne, pričom rad vodičov, ktorých ste práve v jednosmerke zablokovali, na vás trúbi ako o dušu. Stĺpik cestný - pocestný. Dlho som si myslel, že vo svete žijú jeho krajší bratia. Predstavoval som si ich mohutne a akosi celkom inak. Možno dominantne a vážene ako semafor na križovatke. Jednoducho celkom inak ako ich vyheganí bratia u nás doma. Celkom sa mi aj darilo, v centre Londýna je plno tých liatinových krásavcov. Uniforma čistá čierna, niektoré svietiace, dokonca s cestným značením. Stal som sa doslova posadnutý stĺpikmi všetkých druhov.

V stredu sme zavítali do jedného z najdrahších obchodných domov v Londýne - Harrods. Patrí otcovi zosnulého priateľa princeznej Diany. Človek ho jednoducho musí navštíviť, pokochať sa desiatkami miestností pretkaných pompéznosťou a prepychom. Väčšina ľudí si v oddelení potravín kúpi zo dva čaje, jednu kávu, pozrie sa a povie si: "Pekný šálik, 200 libier, fajn." A ide ďalej. Blúdili sme krížom krážom, oddelením za oddelením až sme narazili na eskalátory. V tom som prudko zastal a skríkol na kamaráta: "Aha, stĺpik pocestný!" Nemohol som uveriť vlastným očiam. A nie jeden, ale druhý, tretí, štvrtý. Vyheganý, krikľavý a plechový! Neviem, či ich importujú od nás, no bol to on a prinajmenšom jeho celá rodina. V obchodnom dome ich namontovali, aby im zákazníci neprevážali nákupné vozíky medzi poschodiami. V tom sa mi tá anglická rovnosť páči. Môžete byť síce filmová hviezda, či šejk, ale so šálom na krku za 200 libier sa musíte ošuchnúť o náš stĺpik za 200 korún. Stĺpik, stĺpik, neviem, či nekonkuruješ našim haluškám...

Mišo Milata

"na cestách" 12.4.2007

Maroko

Le monsieur cow-boy a ja

Uprostred zimných mesiacov mi doma okolo desiatej večer zazvonil telefón. "Ahoj, tu Marek," ozvalo sa z druhej strany. "Počuj, nejdeme do Maroka? Ale musíš sa rozhodnúť hneď, kupujem letenky." A tak to vlastne celé začalo.

Marocké kráľovstvo je zaujímavá krajina. Trochu Afriky, trochu orientu a veľká spleť zaujímavých ľudí. Náš plán bol jasný, za pomerne krátku dobu vidieť a zažiť čo možno najviac a na ceste medzi hranicami Alžírska a skoro púštnym Marrákešom sa nám to naozaj podarilo.

Alitalia "signora, signore"

Ak už dnes niečo viem, tak to, že určite tak ľahko nepoletím talianskou spoločnosťou Alitalia. Tí blázni nám s pokojným svedomím už vo Viedni zahlásili, že náš let pre "technické problémy" poletí s niekoľkohodinovým meškaním, takže náš zámer pokojne prestúpiť v Ríme na let do Casablancy sa zdal ako sen, ktorý trhá všetky pripravené časové plány. Našťastie máme pre tieto prípady v taške nachystanú čarovnú masku rozhnevaného Slováka, a tak sme predsa odleteli.

Káva a tri cukre

Z letiska sme sa presúvali vlakom. Náš plán bol vcelku jednoduchý. Batožinu zložíme v úschovni a šup ho za poznávaním miest, ktoré sme si vybrali pozrieť. Večer sa vrátime a nasadneme na vopred rezervovaný vlak. Na internetovej stránke som našiel, že to nie je problém a že: "Marocké železnice ponúkajú bohatý servis pre cestujúcich." Na stanici v Rabate pod výrazným názvom CONSIGNE - úschovňa, ešte výraznejší nápis "fermé" a akési telefónne číslo. Takže nastal čas pre plán B, obzrieť sa inde. Rabat bol mojím prvým ozajstným dotykom s touto krajinou. Mesto ležiace na brehu Atlantiku je zmesou francúzskeho koloniálneho štýlu a Petržalky. Pred stanicou nám vysmiaty policajt poradil, že si máme zobrať taxík, ktorý nás zavezie do najbližšej úschovne na autobusovú stanicu. Keď sú na Maroku dve veci super, tak jedna z nich je, že napriek prevládajúcej francúzštine, štátni zamestnanci vedia po anglicky. V malíčkom taxíku značky Fiat mi nebolo všetko jedno. Celú cestu som čakal na moment, kedy tento menší čierny chlapík vytiahne spod svetra nôž a pomstí celý arabský svet za všetky zločiny, ktoré sme my Európania na nich spáchali. Nakoniec však všetko dobre dopadlo a dokonca sme sa skamarátili. Vysadil nás na nádhernom pobreží, aby sme si mohli dať prvú dobrú kávu a tri cukre. Neskôr po nás, ako sme sa dohodli, aj prišiel.

Le monsieur cow-boy

S Marekom sme už prešli rôzne kúty sveta. Nikdy nezabudnem ako mi raz nečakane niekde medzi Lučencom a Košicami nasadol na motorku s vysvetlením: "Večer musím byť v Bratislave, prepáč!" Čakal som, čo mi vyvedie tentokrát. Ako cestovateľ sa považujem za chameleóna, snažím sa splynúť s davom, prinajmenšom nebyť výstredný. Pri našich plánoch ešte v Bratislave sme sa dohodli, že berieme staršie ošúchané veci, aby sme nebudili zbytočnú pozornosť. Keď som pred chvíľou spomínal na zážitky s Marekom, čakal som všeličo, naozaj nejakú udalosť, ktorú dokáže privodiť len Marek, ale toto určite nie. Už na stanici v Casablance hľadal Marek niečo v taške. Po chvíli som sa otočil a skoro som aj s ruksakom spadol na zem. Marek mal na hlave veľký lacný americký klobúk, ako z nepodarenej komédie o kovbojoch. Keby si do tejto krajiny zobral tričko s nápisom: "I love George Bush ," šokoval by ma rovnako, ale tu ho prijali, miestne krásky za ním jemne šepkali: "Le monsieur cow-boy." Aj v tom je Maroko krásne.

Voda nad zlato

Cesta z Rabatu do Oujdy trvá stovky kilometrov, až na alžírske hranice. Cesta nám prebiehala celkom rýchlo. Väčšinu sme prespali a zvyšok sme prediskutovali s miestnym učiteľom. Z okna vlaku je filozofia prežitia jasná. Tam, kde máš vodu, platíš zlatom, kde nie, je zlato hodné prachu.

Nočná Casablanca a náš priateľ Ahmad

Vďaka talianskym priateľom sa nám podstatne narušil časový plán, všetko sa nám podarilo prispôsobiť, až na jeden prestup v Casablance. Problém bol v tom, že vlakom sme prišli asi o pol dvanástej a najbližší spoj ďalej nám išiel až ráno o piatej. Casablanca je zaujímavé mesto, väčšina ľudí ju pozná z filmu, preslávená Casablanca v hlavnej úlohe s Humphreym Bogartom. Skutočné mesto je však iné. Ak som pri meste Rabat tvrdil, že je krížencom francúzskeho koloniálneho štýlu a petržalského sídliska, tak tu ostala iba tá Petržalka s prímesou leopoldovskej väznice. Dám vám dobrú radu, ak chcete spoznať miestne obyčaje, potrebujete sprievodcu, ochrancu a poradcu, nehľadajte dlho, v Maroku rieši všetky vaše požiadavky taxikár. Náš priateľ Ahmad si nás odchytil už na stanici a hoci sme mu zaplatili viac ako všetkým taxikárom za náš pobyt spolu, Ahmad bol Ahmad. Keby som v Bratislave zakladal firmu a potreboval schopných obchodníkov, zavolám mu.

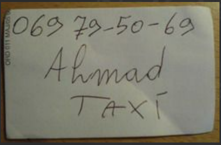

069 79-50-69
Ahmad
TAXI

My dear friend

Cestovatelia sa zvyknú tešiť na jedno veľmi špeciálne mesto. Tešil som sa rovnako, už vo vlaku mnou prechádzali rovnaké pocity, ako kedysi dávno, keď som čakal na Ježiška. Ak ste navštívili Maroko a neboli ste v Marrákeši, vlastne ste nič nevideli. Marrákeš je zmesou tajomných korenín, je závanom orientu. Flákať sa uličkami, dať si čerstvú pomarančovú šťavu a pozorovať spleť osudov, miesto, kde sa oddávna stýkali národy a kultúry. Stará cestovateľská múdrosť vraví: "Zober si dvakrát viac peňazí, ako si počítal," v podobe mojej kreditky nám toto príslovie zabezpečilo príjemné ubytovanie a osvieženie v podobe hotelového bazéna. Svieži cestovateľ, dobrý cestovateľ! Môj priateľ Marek sa však celú cestu tešil na niečo celkom iné ako ja. Srdcom mesta je námestie Jemaa el-Fna. Námestie zaklínačov hadov a krotiteľov opíc. Miestny podnikavci lákajú ľudí na zaujímavú prehliadku umenia, ktoré tu predvádzajú už celé generácie a Marek bol ako na ihlách. Chvíľu tu a potom tam, kobry chcel mať nafotené tromi fotoaparátmi, jednou kamerou, obchytkané, pobozkané. Pri jednom stánku sme sa pristavili a už sme boli ako muška v pavúkovej sieti. "My dear friend," prihovoril sa nám jeden z miestnych ponúkajúc nám svoju pravicu a šup nám hada za krk! Marekovi to očividne nevadilo a následne si milý obchodník vystavil účet zvolaním: "Two hundred Dirham, my friend!" Nakoniec sa však nechal uchlácholiť aj slovenským umelohmotným perom a drobnými. Obchod je obchod!

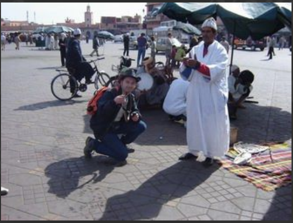

Večer vôní

V našom hoteli sme si po vyčerpávajúcom dni trochu pospali, aby sme večer mohli vyraziť do ulíc. Nočná atmosféra ma láka neustále, večer sa mestá menia, ak sú cez deň trpké, večer sú sladké, večer strácajú masky. Opäť sme zamierili na námestie Jemaa el-Fna. "Sme tu správne," spýtal sa Marek a ja som tiež zapochyboval. Po hadoch ani stopy a celé námestie bolo zahalené do voňavého dymu záhadných vôní. Na druhý pohľad trhovisko na Miletičovej ulici v Bratislave, ale plné tých najtajuplnejších dobrôt. "Ak chceš poznať krajinu, ochutnaj jej kuchyňu!" A marockú špeciálne.

Patriarchát

Oddávna skúmam jednu ľudskú záhadu, ktorú u nás doma všetci považujú za absolútne samozrejmú. Muži sa zaujímajú o dievčatá, muži dobiedzajú, muži kupujú kvety, muži a zas len muži. Ale napadlo vás vôbec prečo? V Maroku to funguje trochu inak, tie dievčatá a ženy sa tu väčšmi točia okolo mužov a potom, že vesmír je ružový!

NeBySa

Cesta domov bola vcelku príjemná. Ak si odmyslím päť druhov kontrol kým odletíte, potom je to fajn. Oni kontrolujú nás a my zase odchytávame ich na letisku v Ríme. Zaprisahal som sa, že Alitaliou už tak ľahko nepoletím a letisko vo Viedni ma o tom len presvedčilo, keď na batožinovom páse nie a nie nájsť tú našu. Na druhý deň našťastie pred domom zabrzdilo auto z viedenského letiska s našou batožinou. Sláva! V ruksaku som nemal nič drahé, ale pár suvenírov by mi doma chýbalo, bol som však o jeden nečakane bohatší. Ako tak vybaľujem, zrazu som vytiahol niečo, čo som nečakal. Čierne čipkované voňavé dámske nohavičky! Tak žeby ten vesmír bol predsa len ružový?!

محطة عين السبع
GARE DE AIN SEBAA

Mišo Milata

"novinky" 8.4.2007

A z LOJZA sa stal ALOJZ alebo podlahový folk stále žije

Keď pred nedávnom odišiel z tohto sveta Maroš Kochanský, vedeli sme, jedna legenda s názvom LOJZO (Ľudový orchester jednoduchej zábavy obyvateľstva) stojí práve na konci. Skupina síce nestála na jednom človeku, ale pravdu povedať, Maroš jej vtlačil pevnú pečať, ktorú nik len tak ľahko nenahradí. A predsa. Do redakcie nášho - Vášho časopisu nám prišiel celkom zaujímavý mail.

"Veľa ľudí si po smrti nášho kamaráta Mariána Kochanského, lídra skupiny Lojzo, kládlo otázku, čo bude s jeho kvalitnou hudbou a zábavnými pesničkami. Ako ste sa iste dozvedeli z médií, skupina Lojzo po jeho smrti a dohodou členov kapely prerušila svoju činnosť. A tak vznikla nová kapela **ALOJZ** (Alternatívny Ľudový Orchester Jednoduchej Zábavy - poz. red.), na čele ktorej stojí bývalý člen skupiny Jozef Ciller a Mariánov dlhoročný priateľ Peter Kuna."

Ďalej sa píše.

"Na prelome rokov 2006/2007 skupina nahrala svoj prvý singel určený pre média a umelecké agentúry. Veríme, že táto úprava piesní osloví veľké davy ľudí."

V správe bola priložená aj ukážka, ktorú Vám samozrejme ako malú ochutnávku prikladáme. My len dodávame, že Alojz asi nikdy nebude Lojzom, ale je fajn, že sa narodil. Alojz, držíme ti palce!

Mišovia

"Mišovky" 8.4.2007

Hodina deťom

NeBySa

Ak sa mám priznať, tak som dlho podozrieval rôzne dobročinné zbierky. Liga proti rakovine, Hodina deťom, Fond na podporu toho a tamtoho. Stále mi vŕtalo hlavou jedno. Dostanú sa vyzbierané peniažky naozaj tým, pre ktorých sú určené? Neslúžia len skupine "záchrancov", ktorí chcú mať dobre zaplatené fleky za maskou dobročinnosti? My ľudia sme už takí, nedôverujeme. A tak to na mňa spadlo.

Základným pravidlom Elánizmu, ktorý sme s mojím kamarátom Mišom Domčekom pred časom založili je aj toto: "Ak si niečo z duše želáš zistiť, celý vesmír sa spojí, aby sa ti to splnilo." Niektorí to nazývajú aj náhoda, ale my s Mišom o tom vieme svoje. Nepýtajte sa odkiaľ, ale dostal som pozvánku zúčastniť sa zasadnutia Regionálnej expertnej skupiny Hodiny deťom a pomôcť generálnemu partnerovi vybrať projekty pre zvláštnu cenu. Program znel lákavo: 8.00 až 13.00 hodnotenie projektov, 14.00 až 20.00 opäť hodnotenie projektor. Vravel som si: "Kurva, čo si ja už nezaželám!" Tak som sa ocitol medzi desiatkou ďalších skutočných expertov, hostiteľka ma už dopredu ponúkala, či nechcem sedieť radšej v kresle, vyzerám už z diaľky lenivo? A neskôr sa ma len tak ledabolo spýtala, že koľko sa zdržím?

Uhádli ste, vybral som si obyčajnú tvrdú stoličku a presedel som tam od začiatku až po koniec! Zadok mi tŕpol, slnko ma spoza okna ťahalo lúčmi von, ale nie, sedel som. Všetky centrá, občianske združenia, spoločnosti, organizácie, fondy, spoločenstvá, špeciálne poradne, štúdiá, asociácie, materské centrá, pomoci, poradne a kluby. Všetkých 83 projektov! Vypočul som všetky. Keď som konečne po dvanástich hodinách odchádzal domov, mal som pocit, že odchádzam z brigády skladu predajne farby a laky. Teraz však poznám jednu stopercentnú odpoveď. Tí ľudia z týchto organizácií si robia sakramentsky poctivú robotu! Keby som vyhral čarovnú kreditku, bez váhania by som ju odovzdal týmto ľuďom, oni vedia, kde sú peniaze ozaj potrebné!

Mišo Milata

"pripravuje sa" 28.4.2007

9. mája sa narodí Slavonix

Slovenské
hviezdy
inak ...
SLAVONIX

Blíži sa hudobná udalosť roka! Takýto prívlastok má koncert, ktorý sa uskutoční 9. mája 2007 v bratislavskom NTC a z ktorého pre vás chystáme reportáž. Jednoducho Slavonix, slovenský pop a folklór konečne na jednom pódiu.

Skôr než zaznejú prvé tóny, môžeme si toto podujatie trochu priblížiť. Na jednom pódiu budú stáť tí, ktorí formujú súčasný slovenský rock a pop, ich hlasy a diela počuť dennodenne z rádií a vedľa nich ortodoxní zástancovia folklóru, teda "popu" starého niekedy aj pár storočí.

Autor hudby a úpravy skladieb **Ľubo Horňák** hovorí: Je úžasné, že každý, koho som oslovil a súhlasil s naspievaním piesne do projektu SLAVONIX, mal k danej skladbe svoj vzťah. Je to skladba, ktorú spievala mama..., je to pieseň, čo sme hrali dedkovi na pohrebe. Zrazu každý chce vydať zo seba maximum a začne spievať dušou a to je tá jediná správna cesta v umení aj v živote."

Na koho sa v spomínaný májový večer môžeme tešiť? Kapela SLAVONIX hrá v zložení, ktorého jadro tvoria nám dobre známi inštrumentalisti skupiny ELÁN - Ľubo Horňák, Peter Farnbauer, Henry Tóth, doplnení o vynikajúcich sólistov (Stano Palúch, Erich Boboš Procházka) a Zlaté husle Martina Sleziaka. Veľmi bohatý je zoznam účinkujúcich: Jožo Ráž, Miko Hladký, Kuly, Zuzana Smatanová, Pepa Vojtek, Fanánek, Maroš Kramár, Tomáš Bezdeda, Katka Koščová a ďalší.

9. mája sa teda ukáže, ako to vyzerá, keď pop a folklór hrajú spoločne prvé husle... a my budeme pri tom.

Mišovia

"boli sme pri tom" 13.5.2007

Slavonix sa vydaril

9. mája sa v bratislavskom Istropolise uskutočnil dlhoočakávaný koncert Slavonix - projekt Ľuba Horňáka a jeho hostí, netradičné spojenie popu a folklóru. Aj napriek zmene miesta konania a dôležitému hokejovému zápasu sa sála napokon zaplnila a medzi divákmi sme nechýbali ani my.

Mnohí si ešte pred začiatkom kládli otázku, ako bude táto netradičná kombinácia vlastne vyzerať. Hneď na úvod musíme konštatovať, že to stálo za to - na pódiu sa stretla folklórna sekcia, reprezentovaná Zlatými husľami Martina Sleziaka, ako aj moderná kapela Slavonix vrátane Petra "Fambiho" Farnbauera a Henryho Tótha. Obe zoskupenia sa miestami striedali a predviedli to najlepšie, čo dokážu. V jednotlivých skladbách ich navyše dopĺňali spevácke hviezdy a výborní tanečníci.

Na pódiu sa objavil Miko Hladký aj Mário "Kuly" Kolár, Maroš Kramár či sestry Veronika a Katka Koščové. Zaujímavé bolo vystúpenie Zuzany Smatanovej s recitálom Jána Krónera či spoločná pieseň Martina Mačeka, Marty Potančokovej a Martina Hudeca. Všetky piesne boli moderne spracované, a tak miestami ani nebolo poznať, že vlastne ide o "ľudovky". Posúdiť môžete sami - CD Slavonix bolo pokrstené priamo počas koncertu a už je v predaji.

Vrcholom večera bolo vystúpenie Joža Ráža s pesničkou Nebudem iný, ktorá mu svojim textom sadla ako uliata. Jožo sa divákom predstavil v naozaj dobrej forme a vyslúžil si azda najväčší potlesk. Slavonix sa vydaril a my dúfame, že sa v tomto roku dočkáme ešte ďalších koncertných zážitkov.

Mišovia

"novinky" 13.5.2007

Po poslednom Tam Tame prichádza Tam Tam plus

Nie je to tak dávno, čo vyšiel Posledný Tam Tam, knižka, ktorá mala uzatvárať sériu obľúbených cestopisov Borisa Filana. Časy sa ale zmenili a na svet prišiel Tam Tam plus. Prinášame vám o ňom pár informácií a tiež fotografie z nedávneho krstu tejto knihy.

Tam Tam plus prináša presne to, na čo sme u Borisových cestopisov zvyknutí: zážitky z ďalekých a nevšedných ciest, vtipné postrehy, ale aj zamyslenie sa nad osudmi ľudí a národov. Tentokrát sa cez stránky knihy prenesieme do Južnej Kórey, Japonska, Thajska a Etiópie, nazrieme pod hladinu Červeného mora.

A to nie je všetko: Boris Filan vidí svojimi očami viac, než bežný turista, a častokrát sa dostane na miesta, kde sa hocikto neocitne: navštívi kórejskú väznicu, stretne sa s najvyšším kňazom etiópskeho mesta Lalibela, zažije nočnú rybačku na ostrove v Thajsku a napokon sa dostane až na koniec sveta. Nie je to však koniec skutočný, leží v najsevernejšom cípe Japonska:

Širetoko - koniec sveta.
Koniec knihy.
Oniec.
Niec.
Iec.
Ec.
C.

A čo je za koncom?
Začiatok.

NeBySa

Mišovia

"súťaž" 4.6.2007

Letná súťaž s NeBySou: Elánovský hit storočia

Už dlhšie sa chystáme spríjemniť vám čítanie NeBySy zaujímavou súťažou. Tentokrát to však nebude také jednoduché - nebudeme len súťažiť a vyhrávať, ale najmä hlasovať. Rozhodli sme sa pripraviť pre vás veľkú letnú súťaž, spojenú s hlasovaním o najväčší hit skupiny Elán, priamo na stránkach NeBySy a nášho-Vášho diskusného fóra.

Princíp súťaže

Ako už názov napovedá, budeme hlasovať o pieseň Elánu, ktorú vy pokladáte za najväčší hit v rámci tvorby skupiny v 20. storočí. Keďže vieme, že to nebude ľahké rozhodovanie, ponúkame možnosť hlasovať až za tri skladby (bez určenia poradia).

Hlasovanie prebehne na NeBySa fóre, zúčastniť sa preto môžu iba zaregistrovaní užívatelia (návod, ako sa zaregistrovať a hlasovať nájdete nižšie). Súťaž potrvá do 31. augusta 2007, po tomto termíne hlasovanie vyhodnotíme a vyžrebujeme jedného súťažiaceho, ktorý získa prekvapenie od NeBySy.

Priamy vstup do hlasovania: TU.

Ako hlasovať

Pre účely hlasovania je vytvorená špeciálna sekcia na NeBySa fóre. Dostanete sa do nej z hlavnej stránky nasledovne: NeBySa fórum - Elánovský hit storočia - Elánovský hit storočia: HLASOVANIE, alebo môžete využiť priame spojenie (kliknúť na "Poslať odpoveď").

Každý registrovaný užívateľ môže hlasovať pridaním príspevku (Poslať odpoveď), v ktorom uvedie tri skladby, ktorým dáva svoj hlas. Sekcia Elánovský hit storočia slúži len na hlasovanie, pre prípadnú diskusiu o súťaži je určená samostatná kategória.

Ako sa zaregistrovať

Hlasovanie v súťaži vyžaduje registráciu na NeBySa fóre. Postup je jednoduchý:

- vstúpte do NeBySa fóra a kliknite na odkaz Registrácia (vpravo hore)
- vyplňte údaje: prihlasovacie meno, heslo a váš e-mail
- na zadanú mailovú adresu vám príde správa s aktivačným linkom, po kliknutí budete úspešne zaregistrovaní
- pri vstupe do fóra sa prihlásite zadaním prihlasovacieho mena a hesla

Mišovia

"Mišovky" 12.6.2007

Kovboji, život a zrkadlo

Včera som opäť po dlhšom čase sedel pri mojom počítači, vonku sa potil asfalt, ktorý sa iba sem tam jemne ochladil s príchodom temného večera. Predo mnou môj sľub, ktorý som dal Mišovi, a to: znova niečo pre vás napísať. Viete, mám teraz také divné obdobie, kedy cítim, že napriek mojej obrovskej záľube v písaní, akosi nič múdreho neprichádza. Všetko je to samá tuctovka, mierne okukané a možno aj dobré, ale nakoniec to aj tak vymažem.

V takýchto prípadoch na mňa to divné riadenie osudu zašle pomoc vo forme špeciálneho kamaráta, záchrancu. Môj priateľ Andy takým je. V správnej chvíli zaťuká na dvere s fľašou austrálskeho vína a povie: "Ahoj Miško!" Andrew je Angličan, ktorý tu žije, fotí, učí a vychutnáva život s jednou krásnou Slovenkou, zároveň je šamanom, liečiteľom, ale hlavne výborným filozofom života a skvelým spoločníkom. V ten večer sa spolu s kamarátom Mirom chystali do Letanoviec. Posledný vlak odchádzal neskoro, fotoaparáty a objektívy boli nachystané pri dverách. Prebrali sme život zo všetkých možných uhlov. V tom má angličtina a ich mentalita svoje čaro. Všetko, čo sa zdalo, že je tak jednoduché a priame, je zrazu iné a farebné. Práve v ten večer sme načali zaujímavú tému, bola o nás Slovákoch, o anglických návštevníkoch Bratislavy, trochu o gastronomickej globalizácií a hlavne o jednej našej vlastnosti.

Všimli ste si niekedy, ako málo sa pozeráme do zrkadla? Spýtali ste sa sami seba, aké hodnoty sú vám blízke? O čom je skutočne život? Andy má na to jednu fajn príhodu. Bol so svojimi žiakmi niekde v meste na káve a jeden sa vystatoval, že má nové švajčiarske hodinky za sto tisíc korún. "A čo dokážu," spýtal sa Andy. "No ukazujú čas a hĺbku." "Eh, a ako často sa potápaš?" "Ešte som sa nepotápal!" "A koľko je prosím ťa hodín?" "Štvrť na tri." "Fajn, na mojom mobile je tiež štvrť na tri, ide mi správne!" No a o tom to celé je. Život býva niekedy smutný, ale asi najsmutnejší je život hlupáka bez zrkadla.

Mišo Milata

PDF verzia článkov január - jún 2007. **Použitie materiálov z tohto dokumentu je bez súhlasu autorov zakázané.**
P & C Mišovia 2004 - 2007. misovia@nebysa.com